

Sygn. akt I C 1256/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Sanoku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kędzior

Protokolant: Dominika Sąsiadek

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2017r. w Sanoku

na rozprawie

sprawy z powództwa : R. P.

przeciwko : Skarbowi Państwa – Areszt Śledczy w S. reprezentowanemu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S. i Skarbowi Państwa – Zakład Karny w Ł. reprezentowanego przez Dyrektora Zakładu Karnego w Ł.

o zapłatę kwoty 80.000 zł

I. oddała powództwo wobec Skarbu Państwa- Areszt Śledczy w S.,

II. zasądza od powoda R. P. na rzecz pozwanego Skarb Państwa- Areszt Śledczy w S. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania,

III. przyznaje adwokatowi W. C. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w S. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sanoku kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych 40/100 (w tym podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

IV. oddała powództwo wobec Skarbu Państwa- Zakład Karny w Ł.,

V. zasądza od powoda R. P. na rzecz pozwanego Skarb Państwa- Zakład Karny w Ł. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania,

VI. przyznaje adwokatowi W. C. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w S. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sanoku kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych 40/100 (w tym podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sygn. akt: I C 1256/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 września 2017r.

Powód R. P. wniósł pozew przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w S. oraz Zakładowi Karnemu w Ł. domagając się – po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu:

1/ zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w Ł. na rzecz powoda kwoty 30.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku z warunkami odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w Ł.,

2/ zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w S. na rzecz powoda kwoty 50.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku z warunkami odbywania kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w S.,

3/ zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi.

Powód wskazał, że odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w S. i w Zakładzie Karnym w Ł.. Powód podał, iż w tych jednostkach penitencjarnych zmuszony był odbywać karę pozbawienia wolności w warunkach urągających jego godności, gdyż umieszczany był w celach, których powierzchnia wynosiła mniej niż 3 m² na jednego skazanego. Nadto - według powoda – w celach tych nie była zapewniona odpowiednia wentylacja, kąciki sanitarne, nie było dostępu do ciepłej wody, miał ograniczony dostęp do łazieni. Zdaniem powoda – w ten sposób doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci godności i prawa do prywatności (k. 31-34).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa– Areszt Śledczy w S. oraz Zakład Karny w Ł. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany zarzucił, że powód nie wykazał prawdziwości swoich twierdzeń dotyczących istnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Skarbu Państwa, zwłaszcza bezprawnego naruszenia jego dóbr osobistych. Pozwany w szczególności zaprzeczył, jakoby powód przebywał w warunkach przeludnienia, a także wskazał, że wszystkie inne warunki bytowe zostały mu zapewnione na wymaganym prawem poziomie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. P. był osadzony w Zakładzie Karnym w Ł. w okresie 18 września 2015r. do dnia 12 października 2015r. (ZK Ł.), w okresie od 12 października 2015r. do dnia 23 grudnia 2015r. (OZ M.) oraz w okresie od 23 grudnia 2015r. do dnia 10 lutego 2016r. (ZK Ł.). Za każdym razem w celach, których powód odbywał karę pozbawienia wolności powierzania na jednego skazanego była większa niż 3 m² (dowód: notatka służbowa z dnia 5 września 2016r. k. 56, notatka służbowa z dnia 7 września 2016r. k. 57, przegląd historii rozmieszczenia k. 58).

Zakład Karny w Ł. jest zakładem półotwartym, stąd też cele są otwarte w dzień i w nocy. Z toalety jak i umywali powód mógł korzystać w korytarzu, gdyż toalety znajdowały się poza obrębem cel (5 toalet i 10 umywalk). Powód mógł także korzystać z pralni, stąd też nie istniała potrzeba suszenia przez niego ubrań w celi (dowód: zeznania świadka M. J. l. 130-131). Pralnia w ZK w Ł. to odrębne pomieszczenie, zaopatrzone wentylację popielnicę i automatyczne światłowod. Okna w celi były nowe, a w okresie pobytu skazanego wentylacja działała dobrze. Usterki w celach były usuwane na bieżąco i powód mógł także korzystać z budki telefonicznej znajdującej się na korytarzu. R. P. nie miał trudności z utrzymywaniem higieny osobistej (dowód: częściowe zeznania świadka R. K. (1) k. 194). W Zakładzie Karnym w Ł. są prowadzone remonty, jednak w trakcie remontów, jeśli skazani musi korzystać z łazieni poza pawilonem to zapewniono im wierzchnie ubrania (dowód: zeznania świadka M. J. l. 130-131).

W Areszcie Śledczym w S. powód przebywał trzykrotnie tj. w okresie od 16 maja 2011r. do dnia 20 sierpnia 2013r., w okresie od 28 stycznia 2015r. do dnia 18 września 2015r. oraz od dnia 10 lutego 2016r. do dnia 16 lutego 2016r. Za każdym razem w celach, których powód odbywał karę pozbawienia wolności powierzania na jednego skazanego była większa niż 3 metry kwadratowe. Powód ani jednego dnia nie przebywał w warunkach przeludnienia (dowód: notatka służbowa z dnia 1 września 2016r. k. 64, notatka służbowa z dnia 31 sierpnia 2016r. k. 65, notatka służbowa z dnia 31 sierpnia 2016r. k. 66, przegląd historii rozmieszczenia k. 67).

Cele mieszkalne AŚ w S. są sukcesywnie odnawiane, a zniszczone ściany były efektem nagannego zachowania osadzonych. Niemniej w sytuacji powstania konieczności remontu, do takiego remontu przystępowano. Nadto z regulaminu obowiązującego w jednostkach penitencjarnych wynika, że nie ma obowiązku dostarczania do cel ciepłej wody, a prawo do kąpieli przysługuje zgodnie z regulaminem (dowód: częściowe zeznania świadka W. B. (1) k. 131, zeznania świadka P. K. k. 132). Nadto za zgodą Dyrektora osadzeni mogli posiadać urządzenie elektryczne w postaci

czajnika. Powód w trakcie swojego pobytu w AŚ w S. pracował w kuchni i mógł korzystać dodatkowo z ciepłej wody. Materace zaś z których korzystał powód także odpowiadały standardom, gdyż były na bieżąco wymieniane. Co tydzień, cele były sprawdzane przez komisję, która czyniła gruntowny przegląd cel (dowód: częściowe zeznania świadka W. B. (1) k. 131). Dodatkowo inni więźniowie przebywający w celi z powodem byli zadowoleni z warunków panujących w celach (dowód: zeznania świadka P. S. k. 131-132).

Powód w okresie odbywania kary pozbawienia wolności korzystał z telefonu i w trakcie swojego pobytu w areszcie wykonał 309 rozmów telefonicznych, a w 123 przypadkach zrezygnował z tych rozmów (dowód: notatka służbowa z dnia 1 września 2016r. k. 64, notatka służbowa z dnia 31 sierpnia 2016r. k. 65, notatka służbowa z dnia 31 sierpnia 2016r. k. 66, przegląd historii rozmieszczenia k. 67). W trakcie odbywania kary wentylacja w celach i samym AŚ była sprawna (dowód: zeznania świadka P. R. k. 162).

Sąd uznał dowody z dokumentów przedłożonych przez strony za w pełni wiarygodne, albowiem ich autentyczność i zgodność z prawdą nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Podkreślenia wymaga, że na podstawie powyższych dokumentów można ustalić istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności dotyczące: okresy odbywania przez powoda kar pozbawienia wolności; ilości osadzonych w jednostce penitencjarnej, w jakich powód przebywał warunkach, a także sposobu zachowania powoda w zakładach karnych. Sąd dał także wiarę dowodom z zeznań świadków M. J. i P. R., które uznał za pełni wiarygodne. Sąd wziął pod uwagę, że świadkowie ci są funkcjonariuszami Służby Więziennej, jednak okoliczność ta nie może dyskwalifikować składanych przez nich zeznań. Zauważyć należy bowiem, że zeznania powyższych świadków znajdują pełne potwierdzenie w innych dowodach, zwłaszcza w dowodach z dokumentów. Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania W. B. (2), P. S., P. K., gdyż świadkowie ci zeznawali, co do okoliczności, których byli bezpośrednimi uczestnikami i sami osobiście zaobserwowali.

Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka R. K. (2) w zakresie jakim twierdził on, że w ZK w Ł. nie było kontroli kwatermistrzowskiej, gdyż zeznaniom tym jednoznacznie przeczą dowody w postaci dokumentów, a także zeznań innych świadków.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. S. (k. 162-163) oraz powoda R. P., gdyż są one zupełnie sprzeczne z notatkami urzędowymi sporządzanymi przez pracowników jednostki penitencjarnej oraz pozostałym materiałem dowodowym. Świadek M. S. nadto myli uciążliwości płynące z regulaminu odbywania kary pozbawienia wolności, a warunków jej odbywania.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka P. J. (k.131), gdyż świadek ten nie posiadał istotnych informacji w sprawie.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie dowodu w postaci sprawozdań z wizytacji (k.200/1-200/11), gdyż dowód ten pozwany zgłosił z naruszeniem art. 207 § 5 i 6 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Analiza stanu faktycznego w kontekście twierdzeń powoda wskazuje, że powód domaga się zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek naruszenia jego dóbr osobistych w postaci godności i prawa do intymności na skutek niezgodnego z prawem wykonywania władzy publicznej przez pozwanego Skarb Państwa w zakresie stosowania kary pozbawienia wolności.

Podstawą prawną powództwa stanowią przepisy art 417 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i art. 23 i 24 k.c.

Na wstępie rozważań wskazać trzeba, że od 1 września 2004 roku istnieją dwa reżimy odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa. Po pierwsze, odpowiedzialność szczególna unormowana w art. 417-417 ze zn. 2 k.c., które to przepisy regulują odpowiedzialność deliktową Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego [tj. gmin, powiatów i samorządu wojewódzkiego], a także innych państwowych i komunalnych osób prawnych wyłącznie za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej i tylko w tym zakresie wyłączają stosowanie przepisów ogólnych o

odpowiedzialności za cudze czyny, tj. art. 416, 427 i 429-430 k.c. Po drugie, odpowiedzialność oparta o ogólne zasady odpowiedzialności deliktowej osób prawnych, która obejmuje odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w inny sposób niż przy wykonywaniu władzy publicznej.

Ten pierwszy rodzaj odpowiedzialności reguluje przede wszystkim przepis art. 417§ 1 k.c. Zgodnie z dyspozycją powyższego przepisu – „za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa”.

Podkreślić trzeba, że odpowiedzialność przewidziana w art. 417 k.c. jest odpowiedzialnością za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie „przy wykonywaniu władzy publicznej”. Należy zatem ustalić, kiedy mamy do czynienia z wykonywaniem władzy publicznej. Podkreślić trzeba, że wykonywanie funkcji władzy publicznej łączy się co do zasady z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Jednocześnie w doktrynie i judykaturze prawa cywilnego wskazuje, że tylko wówczas mamy do czynienia z wykonywaniem władzy publicznej, gdy brak jest formalnej równości stron. Wykonywanie władzy w tym sensie może mieć postać nie tylko wydania decyzji (orzeczenia), lecz także faktycznej ingerencji w sferę praw jednostki, na przykład użycia przymusu zarówno w stosunku do majątku, jak i osoby.

W niniejszej sprawie strona powodowa wiąże obowiązek naprawienia szkody przez pozwanego z jego działalnością, polegającą na stosowaniu kar pozbawienia wolności. Stosownie do przytoczonych wyżej poglądów, które podziela sąd orzekający w niniejszej sprawie – ta sfera działalności publicznej musi być uznana za wykonywanie władzy publicznej, albowiem nie należy ona do sfery aktywności innych podmiotów i charakteryzuje ją władcze działanie funkcjonariuszy publicznych.

Z tego względu odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa za szkodę [zarówno majątkową, jak i niemajątkową] wyrządzoną w związku z wykonywaniem kary pozbawienia wolności podlega ocenie z punktu widzenia art. 417 k.c. Analiza tego przepisu w kontekście pozostałych przepisów regulujących odpowiedzialność deliktową wskazuje, że przesłankami odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa są: powstanie szkody; wyrządzenie szkody czynem niedozwolonym polegającym na bezprawnym działaniu lub zaniechaniu podmiotu wykonującego w imieniu Skarbu Państwa władzę publiczną; normalny związek przyczynowy pomiędzy tak rozumianym czynem niedozwolonym a powstaniem szkody.

Podstawową przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 417 k.c. jest szkoda, przy czym pojęcie szkody obejmuje uszczerbek zarówno w dobrach majątkowych, jak i w przypadkach określonych w ustawie – w dobrach niemajątkowych. Możliwość domagania się naprawienia szkody niemajątkowej, czyli krzywdy przewiduje między innymi art. 448 k.c. Przepis ten stanowi, że „w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia”. Zauważyć trzeba, że przepis art. 448 k.c. jest ściśle związany z przepisami art. 23 i 24 k.c.

Rozważyć należy zatem czy w czasie odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności zapewniono powodowi odpowiednie warunki odbywania kary pozbawienia wolności. P. podniósł, że doszło do naruszenia jego prawa do odbywania kary pozbawienia wolności w godnych warunkach, albowiem był on umieszczony w przeludnionej celi i nie zapewniono mu odpowiednich warunków bytowych.

Na gruncie prawa polskiego uzasadniony jest wniosek, że odbywanie kary pozbawienia wolności w przeludnionych celach i niezapewnienie osobom osadzonym odpowiednich warunków bytowych może stanowić przejaw poniżającego traktowania, prowadzącego do naruszenia godności osób pozbawionych wolności. Takie postępowanie organów władzy publicznej może uzasadniać żądanie zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448

kc., jako naruszające dobra osobiste skazanego, to jest godność i prawo do intymności (por. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 18 października 2011 roku, III CZP 25/11, Biuletyn Sądu Najwyższego z 2011 roku, nr 11, poz. 106).

W przedmiotowej sprawie jednoznacznie ustalono, że ani w ZK w Ł. ani również w AŚ w S. powód nie przebywał w warunkach przeludnienia.

Odnosząc się w dalszej kolejności do warunków odbywania kary należy wskazać na treść art. 110 § 1 i 2 k.k.w., który stanowi, że „skazanego osadza się w celi mieszkalnej wieloosobowej lub jednoosobowej. Powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, wynosi nie mniej niż 3 m². Cele wyposaża się w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zapewniający skazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy.

W ocenie sądu - przeprowadzone dowody w postaci przede wszystkim zeznań świadków oraz dowodów z dokumentów przedstawionych przez stronę pozwaną w postaci wyjaśnień poszczególnych jednostek penitencjarnych – uzasadniają wniosek, że w stosunku do powoda były przestrzegane wymogi dotyczące wyposażenia celi, w szczególności, że zostały zapewnione wyposażenie w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zapewniający skazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych.

Chybiony okazał się także zarzut dotyczący niezapewnienia powodowi odpowiednich warunków higieny związany z brakiem dostępu do ciepłej wody oraz niewłaściwym oddzieleniem kącików sanitarnych. Zauważyć trzeba, że ogólna norma zawarta w art. 102 pkt 1 i art. 110 § 2 k.k.w. nakazująca zapewnić osadzonemu odpowiednie warunki higieny została skonkretyzowana w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003r. W sprawie regulaminu organizacyjno- porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (obowiązującego w czasie odbywania kary przez powoda). Z § 30 ust. 3 tegoż rozporządzenia wynika, że „Skazany korzysta co najmniej raz w tygodniu z ciepłej kąpieli. Skazany zatrudniony przy pracach brudzących korzysta z odpowiednio częstszych kąpiei. Kąpiel skazanego chorego odbywa się według wskazań lekarza”. Z kolei § 28 ust. 1 powyższego rozporządzenia przewiduje, że „Cela mieszkalna powinna być wyposażona w łóżko dla każdego skazanego, odpowiednią do liczby skazanych ilość stołów, szafek i taboretów oraz środków do utrzymania czystości w celi. Niezbędne urządzenia sanitarne sytuuje się w sposób zapewniający ich niekłójące użytkowanie, z zastrzeżeniem art. 110 § 3 Kodeksu”.

Z powyższych przepisów wynika, że na zakładzie karnym nie ciąży obowiązek zapewnienia stałego nieprzerwanego dostępu do bieżącej ciepłej wody w celi mieszkalnej. Powinnością zakładu karnego jest jedynie umożliwienie skorzystania przez osobę skazaną przynajmniej raz w tygodniu z ciepłej kąpieli, co w przypadku powoda zostało spełnione. Niezależnie od tego wskazać trzeba, że cele w Areszcie Śledczym w S. oraz umywalnia w Zakładzie Karnym w Ł., posiadały stały bieżący dostęp do ciepłej wody, a ponadto osoby osadzone miały możliwość podgrzewania wody w celach za pomocą własnych urządzeń.

W rozpoznawanej sprawie z przywołanych wyżej dowodów z dokumentów wynika, że wszystkie cele, w których przebywał powód w Areszcie Śledczym w S., miały wydzieloną część, w której znajdowały się urządzenia sanitarne. W Zakładzie Karnym w Ł. powód także miał zapewniony dostęp do toalety. Materiał dowodowy nie wykazał aby były jakiegokolwiek trudności z korzystaniem z toalet. Z tego względu nie można w tym zakresie przyjąć, że doszło do naruszenia standardów wykonywania kary pozbawienia wolności, które prowadziłyby do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci jego godności osobistej.

Sąd wziął pod uwagę, że powód podniósł, że cele, w których przebywał, znajdowały się w złym stanie technicznym, były brudne i zagrzybione. Powód na potwierdzenie tych okoliczności naprowadził dowód z zeznań świadków R. K. (1) i M. S.. Sąd oceniając te dowody uwzględnił, że świadkowie ci są osobami skazanymi, które odbywają karę pozbawienia wolności w tym samym zakładzie karnym co powód. Jest powszechnie wiadomo, że dla osób skazanych szacunek dla wymiaru sprawiedliwości, którego przejawem jest składanie prawdziwych zeznań, nie jest typowym zachowaniem, w szczególności, gdy dotyczy to spraw innych osadzonych, z którymi wiąże ich szczególna więź wynikająca z odbywania

kary pozbawienia wolności. Okoliczność ta wpływa na ocenę wiarygodności zeznań tych świadków. Tym niemniej można dać wiarę tym świadkom, że rzeczywiście częścią cel, w których przebywał powód, znajdowała się w złym stanie, gdyż jest to zjawisko typowe dla budynków jednostek penitencjarnych. Nie można jednak na tej podstawie wyprowadzać wniosku, że cele i ich wyposażenie nie spełniało podstawowych norm technicznych i sanitarnych. Jest znamienne, że powyższe zakłady karne są regularnie kontrolowane przez zewnętrzne instytucje i te kontrole nie wykazywały istotnych uchybień w tym zakresie. Nie można wprawdzie wykluczyć, że w poszczególnych celach mogły występować okresowo takie zjawiska jak brud, jednak wiązać to należy przede wszystkim ze sposobem utrzymywanie porządku w tych celach przez samych osadzonych, gdyż to od nich przede wszystkim zależy czystość w zajmowanych pomieszczeniach. Podobnie odnieść się do zarzutu nieodpowiedniego stanu materacy, koców i pościeli, albowiem z wyjaśnień jednostek penitencjarnych wynika, że były one regularnie wymieniane i czyszczone, jednak jest oczywiste, że ich stan zależał w znacznej mierze od ich użytkowników.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności uzasadniony jest wniosek, że podczas osadzenia powoda, w żadnej z jednostek penitencjarnych wskazanych w pozwie nie doszło do naruszenia prawa powoda do odbywania kary pozbawienia wolności w humanitarnych warunkach, a tym samym do naruszenia jego dóbr osobistych.

Podkreślić trzeba bowiem, że przy ocenie, czy do takiego naruszenia doszło decydujące znaczenia ma nie tyle subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ile to, jaką reakcję wywołuje w społeczeństwie to naruszenie w kontekście wszystkich okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1976 roku, II CR 692/75, OSNC 1976, nr 11, poz. 251; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 roku, III CKN 33/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 93; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 1989 r., I CR 143/89, OSP 1990, z. 9, poz. 330).

W niniejszej sprawie uznać trzeba, że podczas odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności stopień jej dolegliwości był odpowiedni do istoty tej kary i nie doszło do przekroczenia standardów wykonywania tego rodzaju kar przyjętych w polskim i międzynarodowym porządku prawnym. W tym stanie rzeczy z obiektywnego punktu widzenia nie można uznać, że podczas odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności doszło do naruszenia jego dóbr osobistych.

Kierując się powyższymi przesłankami powództwo o zapłatę zadośćuczynienia należało oddalić, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie I i IV sentencji (współuczestnictwo formalne).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej na jej żądanie poniesione przez nią koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W rozpoznawanej sprawie strona pozwana wygrała sprawę w całości i z tego względu powód powinien jej zwrócić wszystkie poniesione koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 240 zł (§ 8 pkt 26 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w chwili niesienia pozwu). W tym stanie rzeczy orzeczono jak w punkcie II i V sentencji.

Stosownie do wniosku pełnomocnika ustanowionego z urzędu dla powoda należało mu przyznać koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi. Stawka minimalna pełnomocnika za postępowanie przed sądem pierwszej instancji wynosi - zgodnie z § 19 pkt. 1 w związku z § 11 pkt. 25 w związku z § 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - kwotę 120 złotych, jednak z uwagi na długotrwałość postępowania i zawilość sprawy, są przyznał pełnomocnikowi wynagrodzenie w wysokości 150 % stawki minimalnej, czyli w maksymalnej wysokości przewidzianej dla adwokata z urzędu powiększone o podatek VAT (pkt III i VI wyroku).